

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)
14 octombře st. v.
26 octombře st. n.

Ese in fiecare duminică.
Redacțiunea :
Strada principală 375 a.

Nr. 41

A N U L XXVI.
1890.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei

Durere nențelăsă.

De desfășură 'nainte-mi lumea ca nemărginire
Și se perde, se tot perde gândul meu in pribegire,
In cât nu știu de-a întorce din acest pustiu de drum
Mai inveseleit de cum e — ori mai abătut ca-acum.

Ori și care-i va fi sörtea, in gândire e vieța —
Vai! de câte ori tot astfel me găsisse diminęta,
Stelele din cer cu tóte se mirau ce știu eu face,
De-am uitat de somn, și-s omul — fără liniște și pace.

Inse-și florile din codru s'așterneau prin colnicele,
Numai să me fure somnul și să-mi culc fruntea pe ele,
Și vędęnd că-i ęiua mare de strălucę 'n ceruri globul,
Me plängeau chiar din adinsul cu niște lacremi ca bobul.

Voi tovaręșele vęęii-mi, mândre stele, dalbe flori —
Nu 'ntrebați de-a mea durere, m'ați vęđut de-atâtea ori
Abătut trecęnd prin lume, pentru ce? vai! de-că-aș ști,
Tóte tainele din suflet voue ve-aș descoperi —
Inse nu știu, făr me dóre inima, sufletu 'ntreg
Și durerea-mi nențelăsă nu-s in stare să-o 'nțeleg.

V. B. Munteșescu.

Sóre de érnă.

— Novelă. —
(Incheiare.)

Părea plânsă și adănc măhnită. Se apropiă de
cuconul Frumuzachi, cu ochii țintă la el, cu cău-
tătura plină de părere de reu și de milă, căută-
tura dulce și mișcată, care răscoliă până și cele
mai adormite simțiri.

Bętránul se uită la Tincuța, mai inviorat de
infățisarea ei.

— Și vra să ęică me lași, îi grăi dęnsul cu un
ton de imputare blănda.

— Trebuie... Ce să fac? Familia copiilor me
chiemă.

— Cine o să-mi cetescă de-acuma cu gingășia
dumitale? Cine-o să-mi desmierde bętránețile obosite
de măhnire și de pustietate sufletescă? se văetă bę-
tránul.

— Cine? Nepoțica dumitale... Áncă odată te
rog, cucóne: lasă-me să pornesc de-aici cu impresi-
unea frumoasă că ești indurător și bun... Iertă pe
cuconul Iorgu, primeșce pe nepoțica, pe nevęsta lui

care va fi bucuria și mângăerea bętráneților dumitale
indurerate.

— Er nepotul, Iorgu!.. O! o să me inădușiți
ca pe jidani pe patul mortii!.. Ascultă-me fata mo-
șului, remăi aici și respłătesce-mi cu iubirea ta dulce
de copil nevinovat, ręștrięștea pricinuită de-un copil
reu și fără suflet... Fii tu sufletul puținilor ani ce
mai am a-mi tēri pe lumea asta putregăită...

— Să remăn aici? dar locul meu?

— Locul teu! Rogu-me, cât îți dă pe lună, pe
an, familia aceea? O să ai indoit, întreit, inmiit la
mine... Remăi aici, Tincuța...

— Și ce să fac aici?

— Uite... tu să stai colea pe scaun, eu colea
in jilț; tu să ceteșci mereu, eu să ascult mereu...
Vieța dulce, liniștită, bună ca bunătatea.

— Veęi că nu se póte, cucóne... Dę! șci cum
fi lumea. O fată tineră, singurá c'un bărbat ciasuri
și ęile intregi... Ce-o să ęică lumea?

— De-asta ți-i?..

Bętránul, cuprins de-un tremur nervos ațitător
incepú să se plimbe prin odae. Ochii lui se aprinse-
ră, buzele lui se mișcau ca niște foi de copac bă-
tute de vęnt, degetele mánilor îi tremurau ca niște
ramuri: erá subt greutatea vre unuí cuget care-l
munciá și care trebuiá să hotărăscă la un fel cu
vieța lui remasă fără țintă, ca un vas fără busolă in
mijlocul oceanului infuriat.

Se opri in fața fetei care așteptă cu nerăbdare
sfęrsitul luptei și-i luá mánile intr'ale lui.

— Tincuțo, grăi dęnsul cu aprindere. Te temi
de gura lumęi? Am găsit căluș pentru ea. Vrei să
remăi tótá vieța ta lângă mine?...

— Aș dori-o din suflet, cucóne, respunse fata
cu glas desmierdător.

— Fără părere de reu, că ți-ai jertfit tinerețea
unei fericiri egoiste de bętrán?

— Cum asta? întrebă Tincuța cuprinsă de ne-
dumerire și de-un fel de temere reu prevestitóre.

— Patru, cinci ani cât oi mai trăi, Tincuțo, o
să ai grijă de-a me face om norocit; pe urmă, sin-
gurá moștenitóre a mea, o să te bucuri de ródele
răbdării tale... Tincuța dragă, vrei să fii nevęsta
mea?

— Nevęsta dumitale? respunse Tincuța inmăr-
murită.

— Nevestica mea, copila mea care să póte nu-
mele meu, Tincuțo; că numai cât gândesc la porni-
rea ta și par că vieța mi se duce. In doue sęptemăni
m'ai lăcut să uit o vieța de șapteleęi și unu de ani
cu tóte bucuriile, măhnirile și deșertăciunile ei...
Remăi Tincuțo, remăi copila mea... İmi ești dragă
și nu mai pociu fără tine; remăi hrană a sufletului

meu și balsam tămăduitor al trupului meu îmbătrânit de mâna vremii . . . Remâi . . . Spune, remâi ?

— Nevêsta dumitale ! repetă ca un ecou depărtat copila încă amețită de trăsnetul neașteptatei cereri.

— Da, puică dragă și uite că me duc la mătușă-ta să te cer și ei, cum se și cade . . . Așă-i că te invoiești ?

Și fără să aștepte un răspuns hotărîtor, bătrânul, vioiu, reintinerit, vesel și mulțămît, eși.

IX.

Tincuța sta tot abătută când intră Iorgu.

— Ah ! Iorgule dragă, în ce primejdie ne-am aruncat singuri, — strigă ea spăimântată și se lipi de sînul lui, strîngându-l în brațe.

— Primejdie dragă Netty e într'adevăr, inse prevădută. Mai mult ne indoiam de izbândă, decât o speram . . .

— Déc' ar fi asta, respunse drăgălașa Netty, uitându-se cu durere în ochii soțului ei. Nici nu-ți inchipuești nenorocirea nouă care ne lovește . . . și care nu mai poate repara reul . . .

— Ce nenorocire mai poate să fie, dragă Netty, afară de încapăținarea de asin a lui moșu ? dîse Iorgu, — strîngându-și cu dor în brațe pe fermecătorea lui soție.

— Nu înțelegi că s'a aprins moșnegul și că desperat de plecarea mea, mi-a propus să me ia de nevastă ca să me rețină pentru totă viața lui ! . . . Etă nenorocirea !

— El de nevastă, pe tine ? . . . A mers pân' acolo ? Atunci care din noi doi e nebun ? Eu care am iubit și iubesc la vremea mea, ori el care s'a aprins tocmai când e c'un picior în grópă ?

— Nebun séu nu, e vorba că s'a aprins și s'a dus acuma la cucóna Casandra, mătușa mea de poruncelă, că să me cêră . . . Acuma să veđi mânia pe densus . . .

Atunci intră pe ușă cucóna Casandra, ca un avênt de furtună năprasnică.

— Luați-ve tâlpășita, feții mei, — le dîse, căci boerul e foc și pară . . . O venit să mi te cêră de nevastă, cuconița Netty, și eu . . . m'am uluit așă de năucenia boerului, că . . . uite, i-am spus tot . . .

— I-ai spus că sînt nevêsta lui Iorgu ?

— Da, i-am spus că ești tot nepôtă, numai că în loc să fii a mea, ești a lui . . . și ecă pozna ! O început să sberet, ca un cela . . . Dumneđu să me ierte . . . o început să bată din picioare, să facă spume la gură și mi-o dîs să pier din ochii lui . . . Am perit rēpede și am venit să ve spui . . . Porniți-ve, dragi copii, porniți-ve și lăsați-l în plata lui Dumneđu, că de 35 de ani aprōpe de când sînt în casa lui, eu nu l'am vėđut să fie așă ca de când te-ai insurat dumneata, cucōne Iorgulet . . . Nuș' ce pecat, că trāești lângă un om un amar de ani de țile și tot nu-i știi bine firea . . .

— Haide atunci să ne pornim dragă Iorgule, dîse cu mahnire Netty și plecându-și ochii plini cu lacrimi, oitā . . .

— Nu te mahnî, suflețel drăguț, îi respunse Iorgu strîngend-o în brațe c'un puternic avênt de dragoste și sărutându-i ochii ; nu te mahnî, căci am cerat tot ce-a fost cu puțință omenescă : conștiința mi-i împăcată și nici pe mine n'o să me mai veđi cu părere de reu că moșul nu ne-a iertat . . .

— Remâi cu bine, dragă cucónă Casandro, îi dîse Netty bătrânei, îmbrățîșand-o. Îmi voi aduce aminte totdeuna de scurtul timp cât mi-ai fost mătușă . . .

— Mergeți cu Dumneđu și trăiți bine, feții mei,

că Dumneđu pōrtă de grijă în înțelepțuinea lui de cei ce sînt buni și se iubesc . . .

Iorgu sărutā mânia bătranei și luând brațul nevêstei lui se îndreptară spre ușă . . .

— Așă dar, generale, — grăi Iorgu în chip de glumă, ai pierdut bătălia ? . . .

— Da, aghiōtant major, am pierdut-o . . . respunse Netty, cu zîmbetul ei grațios, inse onōrea nu. Ceea ce me ingrișește e ca port-drapelul nostru să nu cadă victimā a devotamentului seu . . .

— Ascultă, mamă Casandro, dîse Iorgu întorcendu-se spre bătrāna pe care-o podiseră lacrimile, decă moșu o merge cu strășnicia lui pānă la fapta uriciōsă d'a te gonî, vin'o la noi, la moșiora nōstră și-ți petrece lāngă noi țilele vieții ce-ți mai remān . . . Primejdie ?

— Da nu cred că boeru să ștergă dintr'un condeiu 35 de ani, cum ar șterge 35 de parale la castihurile lui . . . dîse Casandra cu incredințare. A ! Da ecă și boerul . . .

Conu Frumuzachi intră posomorit, uitându-se chiondorăș la nepoții sei și trecend apoi înainte se aședă în jilț . . .

— Știi una, Iorgule, grăi atunci Netty, sînt pentru un asalt neprevėđut . . . Cine știe ? acesta va hotărî pōte victoria de partea nōstră . . .

— Cum ?

— Cum ? . . . uite-așă . . .

În timp ce Netty făcea primii pași spre bătrān, acesta întorse puțin capul și dîse :

— Tot nu v'auți cārat încă ?

Glasul lui inse erā schimbat, ochii lui nu mai schinteiau a mânia.

Netty alergă și ingenunchiā înainte la el ; ridică ochii spre el, cu mânia împreunate ca în ceas de rugăciune, — și erā într'atāt de frumōsă așă, mai ales cā avea în priviri acel ceva hotărîtor al voinței femeesci, căruia puținii tirani au putut să se impotrivescā.

— Moșule dragă, da, o să ne ducem ; dar mai nainte trebuie să me ascuți, mai ales cā o să me ascuți pōte pentru cea din urmā oră . . . Ascultă-me, și-o să veđi cā nu sîntem vinovați tocmai cāt ne scoțești dumneata, în furia nedrēptă care te stăpănește. Iorgu, dragă moșulicā, îmi vorbiā de nenumērate ori pe țil de dumneata, arătāndu-mi cum l'ai crescut, cāt l'ai iubit, cāt ești de bun și ce inimă îndurātore și statornicā ai . . . Te cunoșceam înainte de-a te vedē și te vedeam înainte de-a te cunoșce, numai dupā cum mi te zugrăvise Iorgu prin cuvintele cele mai căldurōse și mai pline de adevăr. Dar cānd ne gāsiam în fața realității neexplicabile a mâniai dumitale, remāneam mahnîți și nedumeriți . . .

— E adevėrul, dragă moșule, luā vorba Iorgu, vėđend pe bătrān încă în cumpēna indoelii, dar începēnd par cā să se plece în spre cređemēt și îndurare. E adevėrul, mai ales cā ne dîceam, cā și dumneata, cu totā mânia, trebuia să fi simțit părere de reu, mahnire chiar, cā nu me aveai lāngă dumneata ca mai nainte . . .

Bătrānul făcū o mișcare de impotrivire.

— O ! nu încercā să tīgăduiești, căci vėd în ochii dumitale adevėrimea cuvintelor mele. Ori cāt de puternic și de legiuit putea fi necasul dumitale, eram siguri, și eu și Netty, cā nu putuseși a-ți desrădēcinā pānă într'atāt dragostea pentru mine, încāt să nu me regreți cāte-odatā în inima dumitale . . .

— Și așă fiind credința nōstră, dragă moșule, urmā Netty, vėđend pe bătrān încă cu semne de îndārjire impotriva lui Iorgu, am început să cāutām un mijloc care să ne apropie pe amēndoi de dumneata. Fireșce, piedeca și cel mai mare prilej de sfadā

eram eu; eu trebuî dară să-ți intru în voie, să-ți fiu pe plac, să-ți dovedesc frumusele că, la urma urmei, nu eram tocmai așa de nepotrivită ca să pot intra în familia dumată. Într-o bună dimineață, îmi veni în cap ideea unei nepoțe a cucónei Casandra și ne-am și înțeles cu dânsa.

Cuconu Frumuzache aruncă o păreche de ochi furioși Casandrei, care se dădă înapoi spărită...

Netty urmă:

— În sfârșit, venii la dumneata în casă, și, cu tema de-a te supără pe mine, îți mărturisesc, că am venit cu hotărârea strașnică de-a te subjugă.

Boeru câtă galeș la dânsa.

— Și ce e drept, urmă Netty, că n'am lăsat nimic din tot ce póte subjugă... Îmi făgăduisem să fiu bună, blândă, prevenitoare, și-am fost; ba încă mi se pare... am fost și chiar cochetă... N'am vrut să fiu pré mult cochetă, inse... am greșit, pare-mi-se, bēutura cam... tărănică... de vreme ce...

Cuconu Frumuzachi nu se mai pută stăpâni și zimbi a ride. Netty nu așteptă al doilea moment favorabil și se strecură în brațele lui ca o puicuță demierdătoare; el, o strînse la sînu-i, o sărută pe frunte și induioșat, își întorse privirea spre Iorgu, ce așteptă sfârșitul cu fiorii unei spaime și ai unei bucurii tainice.

— Ceapcânule, îi grăi bētrânul, haide vino încóce și tu...

— Cu adevărat, moșule Frumuzachi? strigă Iorgu, luminat la față de sórele unei mulțămiri ne-spuse, și alergă de ingenunchiă lângă bētrân.

— Mai am óre dreptul să te țiu de reu și să fiu mánios pe tine, de vreme ce și eu eră să fac ca tine, și când? la bētrânețe!... Aveai dreptate, Iorgușor, să mergi după indemnul inimei tale și îndreptățirea ta uite-o, e în obrajii iștiea plini de nuri și de nevinovăție copilărescă. Decă s'o întemplă să-mi impute cineva vr'odată că am avut și eu o nebulie de-un cîas, o să-mi iau nepóta de mână și-o s'o arăt tuturoră numai c'o vorbă: priviți-o!

— Las', că nu-i nimica cucóne, dîse Casandra foc de șandrama nu ține mult... Dar pe mine me mai gonești?

— Ar trebuî, respunse bētrânul cu blândețe; ghidi, ghidi... sculă ruginită...

— Nu te teme, mamă Casandro, moșul e sóre de érnă: strălucește, inse nici nu arde, nici nu topește... dîse Netty zîmbind și sărutând mâna moșnegului.

— Ce e drept, feții mei, sînt sóre de érnă, móle, pe care l'a induioșat o stea... Haide, copii, porniți-ve cât mai degrabă, regulați-ve daraverile și veniți la Tâncăbeni, unde moșnegul de mine o să ve primescă voios cu brațele deschise... Ér tu Netty puiole, până nu închid ochii veđi, de mărășce ș lungeșce némul vechiu al Teodoriilor c'o odraslă frumósă, bună și plină de inimă ca tine.

Radulescu-Niger.

Alelué!

Alelué! plec spre-un țerm necunoscut,
Nu mai pot sta în aste locuri;
Din césul chiar când m'am născut,
A sórtei crude, amare jocuri
Le 'ndur în pept ca niște focuri,
În contra căror nu am scut.

Adio fraților! adio!...

Spre-o culme neșciută plec;
De viéța 'n drum voi întelni-o,
Séu morței capul o să-mi plec,
Nu șciu; pornirei me aplec;
Ea, iée-și calea ce-a voi-o.

La ce cu voi óre-aș mai sta?
Ce cupe să mai gust ori cerc?
Și pentru ce-aș mai inotă
În viciosul lumei cerc?
Cu voi nimic nu mai incerc;
Cu marea de-ađi me voi luptă.

Voi merge dar necontentit
Pe apa largă, unde vântul
Mână-va vasul oțelit
Cu care-oi cungiurá pământul;
Voi merge-atât cât va vré sfântul
Să mai susție-un surgunit!

În urmă-mi pune-voi uitarea
Pe relele ce 'nlânțuiră
Și viéța-mi, până și visarea
Uitá-voi pe cei ce-mi zdrobiră
Ori ce tendințe, — și-mi robiră
Și ochi, și graiu, și judecarea!

De 'n fundul mărilor amare
Pe veci odihnă-oi fi găsit,
Să nu me plângă nimeni, care
M'a cunoscut când am trăit:
Că-amarul mării ce-am sorbit
Ca-al vieței nu va fi fost mare,

Șciu! — nime cruce n'o să-mi pue,
Nici n'o să-mi dîcă rugăciuni...
De mine ce-or puté să spue,
De nu batjocuri ori minciuni?!

Ca ori și cărei mortăciuni,
Să-mi dea uitare... *Alelué!*

N. A. Bogdan.

Puritanii.

Novelă spaniolă, de Armando Polacio Valdés.

Erá politicoș, cu o infățisare deosebită, și fórte simpatic. N'aveam cuvânt să nu primesc a-i da în vreme de câteva zile un loc în odaia mea. Stăpânul otelului mi-l infățisă spunându-mi că érá un mușteriu vechiu pe care-l stimá mult; decă n'aș fi vrut să-i dau un loc în odaia mea, n'ar fi avut unde sta, de óre-ce tot otelul érá plin, și s'ar fi mánhit mult.

— Bine, decă dîci că nu stă mult în Madrid și nici se culcă și se scólă la cîasuri... cam așa, pune-i un pat în odaia mea de culcare. Dar să șciu, că numai acum îți fac hatărul acesta.

— Fii incredințat, seniorito, că n'aș mai îndrăzni să te supăr altă dată. Nici acum n'aș fi îndrăznit, dar nu vreu să se ducă don Ramon la alt otel. De altminteri e un om bun, minunat, un om de drag... nu te va supără de loc.

Și acésta fu adevărat. În vreme de 15 zile cât stătú don Ramon în Madrid, nu avui nici un cuvânt să-mi pară reu că-i dădusem sălaş. De se întorcea acasă mai târđiu decăt mine, făcea așa de puțin sgomot și se vără în paplomă cu atâta băgare de sémă,

incât nu me deșteptă nici odată; de se întorcea mai înaintea mea, me așteptă citind, ca să me pot culcă fără să-mi fie tēmă că fac șgomot. Diminēta nu se sculă până nu me audia tușind or mișcându-me în pat. Locuia într-o casă de țēră în impregiurimile Valenței și nu venia la Madrid decât când avea treburi. De astă-dată vedea de înaintarea unui băiat al lui care eră controlor al domeniilor. Cu tôte că băiatul eră de vērsta mea, don Ramon nu eră mai mare de 50 de ani, ceea ce me făcea să bănuiesc cu drept cuvēt că se însurase tiner.

Trebuia să fi fost lōrte frumușel pe vremea aceea. Chiar când făcui eu cunoșcința cu dēnsul, cum eră înalt, cu barba cāruntă, crētă și bine tăiată, cu ochii strălucitori și plini de foc, fără nici o sbārcitură pe obraji, multe femei nu l'ar fi dat pe nu șciu câți tineri.

Îi plăcea, tot ca și mie, să cānte or să îngāne câte un cāntec când se îmbracă. Dar băgai de sēmă peste câteva țile, că de și intonă și cāntă fel de fel de bucăți de operă or de operă comică, bucata care-i venia în gură mai des și pe care o cāntă mai cu plăcere, mai cu foc, eră un motiv din »Puritani»; îmi pare că făcea parte din aria baritonului din actualitēi. Don Ramon nu șciea tôte cuvintele, dar cāntă cu aceeași pornire cu care ar fi cāntat de le-ar fi șciut bine.

Incepea tot'dauna:

Pour moi plus d'ivresse
L'ardeur qui m'opresse
Ti, ro, ri, ra, ri, ra,
Ti, ro, ri, ra, ri, ro.

Eră silit să urmeze pe îngānate până la ceste-lalte doue versuri:

De la p'us tandre flamme
Je sens mon coeur tresailir.

pe care se răzēmă până la sfērșit.

— Se vede că-ți place mult opera »Puritani», don Ramon, îi țisei eu într'o ți din pat?

— Nețermurit de mult! Aș da nu șciu cât să șciu vre-un instrument ca să o pot cāntă dela început până la sfērșit. Ce dulce musică! Ce inspirație! Așă operă înțeleg și eu!... Îmi plac la nebunie tôte operile lui Bellini: »Piratul», »Somnambula», »Capoletti» și »Montechi, dar mai presus de tôte »Puritani». . . Am și cuvintele mele deosebite, să-mi placă »Puritani» mai mult decât celelalte, adăogă el mai încet.

— Ia spune, don Ramon! țisei eu sārind jos din pat și punēdu-mi pantofii, spune care-ți sūnt cuvintele?

— Nebunii de tinerețe... istorii de dragoste, respunse el roșindu-se puțin.

— Spune-mi-le și mie. Nu mai pot după istoriile de dragoste, nu e vina mea, dar îmi plac al dracului, îmi plac mai mult decât reforma legii asupra ipotecelor de care-mi vorbeai ieri.

— Cum se cunoșce poetul!

— Nu sūnt poet, don Ramon, sūnt critic.

— Otelierul mi-a spus că ești poet... În sfērșit, decă vrei, îți spun... Vei vedē, că sūnt niște nebunii nevinovate... Dar îmbracă-te pentru numele lui Dumnețeu, o să îngheți!

În 1858 am venit în Madrid ca delegat al primăriei din Valența, pentru niște treburi.

P'atunci eram... da... eram de 29 de ani. Eram însurat de șapte ani. E o prostie să te însori de tiner. Cu tôte că n'am cuvēt să-mi pară reu că m'am însurat așă de tiner, n'aș sfātuți pe nimeni să-mi urmeze pilda. Trāsei tot aici, adică tot în otelul acesta care se află atunci în strada Barquillo. Tre-

bue să-ți spun, că p'atunci îmi plăcea grozav să me gātesc, lucru care supēră mult pe nevēstă-mea. — Dar de ce Dumnețeu, te faci așă frumos, îmi țicea ea, ce, vrei să faci cuceriri? — Pōte, respundeam eu ridēnd și lāsānd-o imbufnată. Nu e reu, șcii să faci pe femei gelōse nițel.

Intr'o ți, după prānț, un după prānț de ernă de acelea minunate de care nu se vēd decât la Madrid, ești cu gānd să fac niscai visite și să mai hoināresc pe stradele cele frumōse. Umblam încet pe strada »Infantelor» plānuind cum să-mi petrec sēra, adică cāutānd mijlocul să o petrec cât s'ar fi putut mai plăcut și fumānd o havană, când poc!.. me pomenesc în cap cu o lovitură care me făcū să me impleticesc; pālăria mea înaltă, nouă, cădū într'o parte, țigara într'alta. Când me desmeticii din spaima ce simțisem, vēđui la picioarele mele, jos, o păpușe mare, frumōsă, numai în cămașe.

— Dumneaei m'a gātīt așă de bine, țisei în gāndul meu uitāndu-me la păpușe cu o privire infuriată pe care ea părū că n'o înțelegă. Dar pentru că nu puteam bănuți că se aruncase de bună voe într'un chip așă de necuviincios asupra mea care nu făcusem cât trāisem nici un reu nici unei păpuși, cređui mai doveditor că mi-a fost asvērliță din vr'o casă și ridicai iute capul în sus.

Aveam dreptate; vinovata sta în picioare incremenită în balconul dela catul întēiu. Eră o fetiță de vr'o 13—14 ani.

Băgai de sēmă că biēta fată se uită la mine cu spaimă și îngrijorată, și furia mi se potoli. În loc să țic ceva, cum aveam de gānd, îi zimbii cât putui mai desmierdător. Pōte că și frumusețea ei rară m'a silit să-i zimbesc în așă chip.

Îmi luai pālăria de jos, ridicai ér capul și zimbii ér, salutānd. Fata ședea tot nemișcată și spēriată, fără să pōtă nici să pricepă nici să-și deslușescă cum în loc să fi spēriat, îi zimbisem și o salutase. Păpușa sta pe pāmēt nemișcată și ea, dar fără să pară cumva că se miră, or că i-e tēmă, or că simte spaimă, sēu rușine de starea în care se află. O luai de jos apucānd-o de picior, decă nu me înșel, și me uitai la ea cu băgare de sēmă ca să vēd de nu și-a rupt ceva, de nu s'a rānit. N'avea mai nimic. O ridicai în sus, o arātai stāpānei sale, făcēdu-i semn că me urc să i-o duc, și fără să mai aștept urcai scara și pusei māna pe clopoțel. Ușa se și deschise! Fata își arātă fața ocheșă, dragălașă, plină de viēță și intinse mānușile în care pusei cu respect păpușa care nu se mișcă. Vrusei să vorbesc ca s'o incredințez că nu me supērasem, că păpușa nu eră rānită, că nu-și rupsesse nimic, că mie de asemenea nu mi se intēmplase nimic, și că binecuvēntam privilegiul care me făcuse să am onōrea a face cunoșcința cu o domnișoră așă de drāguță, așă de simpatică și etc. etc. . . Nu putui nimic. Fata îmi mulțumi încurcată, și închise iute ușa, lāsāndu-me afară cu discursul în vērful limbii.

Me dādui jos, ești în stradă cam plictisit, ca or ce orator în asemenea impregiurare și-mi vēđui de drum, întorcēnd din când în când capul spre casă. Băgai de sēmă, după ce făcui vr'o patruțeci de pași, că fata eșise ér în balcon, me oprii și-i zimbii și o salutai ér. Ea atunci fugi. Dōmne! ce adorabilă fetiță! Când ajunsei în capul stradei, simții o trebuință — în potriua căreia nu putui luptă — să o mai vēd, și me întorsei înapoi simțind, ce e drept, în mine nițică rușine, căci nici vērsta nici poziția mea nu me îngādauia să fac asemenea ștengării, mai cu sēmă cu o ființă așă de dragălașă. Plecase din balcon.

— Nu me duc până nu voi mai vedē-o, țisei în gāndul meu și incepui să mēsor strada încet, ui-

BUCHETIERA ITALIANĂ.

tându-me mereu la casă. — Nu me cunoșce nimeni pe aici, mai me gândiam, ca să dobândesc nițel curagiu spre a me întorce é. și pe urmă când e vorba nici cât printr'alte părți. Tocmai când treceam pentru a treia oră, fetița care eși é in balcon me zări, se uită la mine cu niște ochi mari, mirați, încep să ridă și fugi é de se ascunse.

Dar cât suntem de neghiobi, noi bieții bărbați, in astfel de impregiurări! Me cređi, că atunci nici prin gând nu-mi trecea că fata veduse tot ce făcusem?

In sfârșit plecai și me dusei la un prieten. Dar a doua ți, din întâmplare, or mai bine cu precugetare, trecui é pe acolo și la acelaș cias. Fata drăgălașă, care sta cu cotele pe marginea balconului se roși până in albul ochilor, cum me zări, și intră in casă inainte de a ajunge eu inaintea balconului. Cum bine îți inchipui, nu plecai, rămăsei acolo. Nu trecuseră patru minute și vedui ivindu-se un obraz bujor care peri iute, care se arată é peste doué minute și care é se făcu nevedut. Apoi urindu-i-se să se tot arate și să se ferescă, veni și se puse frumos in balcon și se uită la mine țintă, ca și cum ar fi vrut să-mi dovedescă că nu-i eră frică de mine. Atunci incepură și dintr'o parte și dintr'alta să curgă ochiadele pe care eu le insoțiam cu mulțime de zimbete, de salutări. Peste o jumătate é de cias, se vede că auđi ceva in casă, căci fugi inchiđend repede ușa balconului. De prisos cred să mai spui, că eu tóte că-mi eră cam rușine de astă întâmplare, trecui in fiecare ți pe stradă tot la ciasul acela. Peste vr'o trei patru țile me hotării să rup o fóie de hârtie din carnet și scrisi pe ea aceste cuvinte: »Ími placi la nebulie.« Băgai in hârtie un ban și folosindu-me de o clipă când nu eră nimeni pe stradă, îl arunca in balcon după ce făcui fetii semn să se dea la o parte.

Când trecui a doua ți pe acolo, vedui că-mi cade la picióre un cocoloș de hârtie pe care îl luai repede și îl deslăcui. Écă ce eră scris cu litere mari pe hârtie velină liniată: »Și dta ími placi mie; să nu cređi că me joc cu păpușa; e a soră-mi celei mici.«

Cu tóte că citirea acestei scrisorele dulci me încântă, fui cuprins de melancolie; ími adusei aminte, că asemene aventuri nu erau pentru mine, mie-mi erau oprite.

Fetița nu se mai ivi in balcon tóta ziua, îi eră rușine, fără indoelă, de ce făcuse, dar a doua ți o găsi tot acolo. Ochiadele incepură é. Acesta se întâmplă in tóte țilele, după prând, dar cum auđia pe cineva prin casă, fugia. O întrebai prin semne, nu se duce nici odată să se plimbe?

(Va urmă.)

Dumitru Stăncescu.

Scopul educațiunei.

Omul fără educațiune nu atinge nivelul demnității sale.

Spre a probă acesta, sânt destule casuri concrete, că ómenii lipsiți de cultura cerută, au ramas in stare adevérat anormalică. Mai taré se reveléză urmările triste, ce le-au produs lipsa de educațiune in periodul anticultural.

In periodul acesta ómenii erau in intunerecul cel mai adânc, spiritul, mintea, simțemintele lor dormiau; se póte dice, că ómenii in acest timp nu erau decât niște automate nesimțitoare, fără pretensiuni, fără nici un scop mai nobil, — numai intru cât pri-

viá corpul, ca să-l hrănescă, să-l încăldescă; și acesta îl degradă pe om până la rëndul animalului.

Nu inzădar este in se omul numit ființă rațională; spiritul seu ingropat in valurile nopții, incepe — asemenea unui sóre — mereu a se ridică din intunerecul ce-l incungiuară, și incepe a tulbură norii negri, — căci omul incepe a deveni conșciu de sine. Acest period se póte numi periodul culturai primitive.

De aci inainte apoi incepe cultura, spiritul omenesc gradualmente, tot mai tare a se desvoltă. Mai nainte numai ici-cóle străbate prin valul negru câte o rază aurie, norii devin tot mai luminoși, până deodată, ca la un semn nevedut, dispar, — numai ici-cólo lăsând încă câte o pătură de nori — regele țilei, coróna creaturai, falnic și măestos și — incepe stăpânirea peste întreg pământul aredicându-se ca și un fenice din pravul și cenușa ce-l acoperia.

Este lucru public știut, de când a căutat Diogene ziua la miédăđi cu lumina aprinsă »omul« in massa undulantă de popor, că nu fiecare este »om« in înțelesul nobil al cuvântului.

Și decă Diogene, cu tot metoda filosofiei profesate de el, nu a fost in stare a nimeri in glótele de ómeni »omul« adevérat: cauza a fost aceea, că raza lucitoare din instructiunile filosofice a puritanului Diogene, încă nu găsise pe Grecii creștini, cari onoreză ca scop final al omenimei pe unicul Dđeu.

Educațiunea Elinilor pe acel timp, de și ajunsese la un grad superior, totuș nu putu realisá scopul sublim, căci i lipsiá moralul, care e basa educațiunei adevérate, ce are drept țintă bunul suprem.

Și óre ce e bunul suprem?

Bunul suprem este Dđeu!

Bunul suprem trebuie să aibă trei însușiri, anume: să cuprindă in sine tóte bunurile, să-l pótă însuși tot omul, și in fine să se realizeze prin el fericierea.

Omul are drept scop ajungerea binelui. Binele in se e de doué feluri, anume: estern (avere, rang, etc.) și intern (știință, cunoșcințele, etc.)

Omul nu numai prin spirit, ci și prin partea sa fizică se deosebeșce de celelalte ființe organice. Natura pe el l'a creat cu mult mai gingaș, cu mult mai simțitor in organismul seu față de cea mai mică impresiune esternă, decât pe tóte celelalte ființe. Diferința in se in acesta privință intre om și celelalte ființe organice e aceea, că tótă creșcerea, desvoltarea lui pretinde o supraveghiare rațională, o pază ageră și cât mai conșciințosă, și in fine o conducere educătoare pentru desvoltarea spirituală. Atât impregiurarea acesta, cât și mintea, gustul estetic, ambiția impusă lui de natură, dar mai cu sémă raportul in care stă față de natură, față de societatea omenescă: tóte aceste au contribuit și contribuesc, că omul incepe a simți trebuința de a se ridică la un grad mai nalt al culturai, să ocupe o stare mai superióră óreșcare; — și ca să le pótă aceste implini: să-și conducă viața de după un metoda anumit, care să-l facă capabil a deveni in starea să posedă atât bunurile esterne, cât și interne.

Dar atât bunurile esterne, cât și cele interne numai prin cultura rațională a spiritului dormitând devin incetul cu incetul proprietatea ființei omenesci.

Cultura deci apare ca condițiune neapérat trebuitóre intru ajungerea bunului estern, căci fără cultură acest bun in ori care direcțiune, a fost și va fi pentru totdeauna numai o fantómă lipsită de forma și figura reală.

De órece in se bunurile sânt esterne și interne; și cultura ca atare încă póte să aibă doué direcțiuni, cari neimbinate in o armonie, iau dimensiuni

diferite, contraste și opuse una alteia, din ce apoi urmază, că cultura dezvoltată numai în una direcțiune din aceste două, devine unilaterală; va să zică: scopul suprem rămâne numai o chimară, căci lipsește ținta finală, adică centrul nisuiței și a ostenelelor, cari intenționează fericirea supremă.

Decă cultura are drept scop numai ajungerea bunului estern, atunci are ca rezultat: averea și rangul. Ce e averea și ce e rangul?

Sub avere înțelegem toate lucrurile, toate mijloacele necesarii și superflue spre a trăi și a duce o viață bună. Acel individ, care are mai mult, decât lucrurile necesare pentru viața sa, se numește om »avut.«

Rang numim starea, poziția, ce o ocupă fiecare om în societate, conform oficiului, nașterii și averilor sale. Acest rang, de după diferitele sfere de activitate, poate fi mai nalt ori mai mic.

Decă esaminăm aceste bunuri esterne mai de aproape, din punctul de vedere al bunului suprem, ajungem la concludiunea, că nici averea, nici rangul nu pot forma scopul final, la care trebuie să stăruim, pentru că nici una, nici alta nu o poate însuși fiecare, și o și câștigă: tot nu-l satisface pe deplin, adică fără a mai dori avere și rang și mai mare; și de alta parte nici a uneia nici a alteia realizare nu depinde dela noi, ci mai mult dela împrejurările favorabile și nefavorabile; și în urmă, pentru că așa dară fericirea perfectă nu se poate realiza prin trânele. C'un cuvânt: nu conțin cele 3 condițiuni ale bunului suprem, adică: nu cuprind în sine toate bunurile, nu le poate însuși tot omul, și în fine nu se realizează prin ele fericirea.

Nu pot forma aceste bunuri scopul sublim și din cauza, că fiind preocupătoare în cea mai mare parte numai pentru corpul fizic, astfel în loc de a dezvoltă în spirit simțeminte mai nobile, deșteptă numai în el unele dorințe, unele inclinațiuni, cari și mai tare îl depărtază de ținta finală, de bunul suprem. Omul avut foarte iute poate căde în ispita de a deveni avar ori superb. C'un cuvânt averea e cel mai apt mijloc pentru a deșteptă în om pasiuni și alte însușiri, ce sunt opuse adevăratei fericiri. Așa de exemplu: cuvântul avere i sună fiecui plăcut în urechiă, și puțin e numărul puritanilor cari desprețesc lumina seducătoare a metalului, și cari nu se lasă a fi deșosiți prin farmecul ei de sclavii nepuțințioși ai nesațiosului Mammon.

Acela, pe care acest monstru avar l'a preocupat deja, numai prin suferințe amare și grele și prin esperințe triste se poate emancipă de sub atmosfera lucidă dar sdruncinătoare a acestui monstru nesațios. Și cu toate aceste căți mai adorază și ați încă Mammonul; cât de mulți se simt totuși fericți sub jugul degradător al aceluia, numai ca să potă rămâne și mai departe electriști de cursul fluid al sunetului metalic de bani, cu care sunet — li se pare că — pot câștigă liniștea și fericirea sufletescă, mai înainte neavută. Și cu cât posedă atare sclav predominant de Mammon mai multă avere, cu atât dorește și mai multă. Aș pute să zic, că mai iute s'ar pute umple vasul danaidelor, decât a se stămpără setea lui ardețore. Dără chiar involuntar încă erupe din el văpaia focului ardețor. »Mai mult — nu e destul, — tot mai mult«, — și în desperarea sa, că nu poate să aibă averile lumii întregi la dispoziția sa, se rescâlă contra acestei stări abnorme — după părerea sa — și — cauză o neliniște continuă, un dor veștețitor, un chin etern.

Toate mărgăritarele, tesaurile, toate comorile ce le are, nu i causă bucurie și fericire reală, de care nici idee nu are, de ore-ce tesaurile prețioase nu sunt pentru el decât o masă murtă, căci nu știe cum să

le întrebuințeze, ca să-și ajungă adevărata liniște și fericire sufletescă.

Sunt apoi de acei oameni, cari doresc cât mai multă avere numai ca să aibă cât de mult de prădat; să aibă mijloace materiale, cu a căror ajutor să se potă aruncă în tumultul petrecerilor mai vie, în plăcerile cele mai sdruncinătoare, ca să amortescă iritațiunea internă, ce-i maltratează — și tot nu-și află liniștea sufletului nicăiri.

Educațiunea dar atunci, când are drept scop numai realizarea bunurilor esterne, nu e conșciă, nu e conșciințioasă, și nu corespunde principiului bunului sublim.

Chiar și renumitul Solon a caracterizat averea ca mijloc neindestulitor pentru ajungerea fericirii, când a fost întrebat de Croesus în această privință.

Că ce influință stricăciună poate ave averea, nu numai asupra unui individ, dar asupra unui întreg popor, ne dă oglindă destul de clară sôrtea tristă a imperiului roman.

Acest imperiu pe cât eră de puternic și brav: avuțindu-se, poporul, înainte de aceea belicos, erou și moral cu atât mai tare începe a duce un luc abnormal, se demoralizează, se moleșește, își perde totă energia, și din zi în zi tot mai tare se apropie de desfacerea puterilor, cari până atunci dominau totă lumea cunoscută, absorbindu-o în un imperiu ne mai pomenit de mare cu eroismul și cultura romană.

Atât din astea, cât și din alte cazuri concrete din viața zilnică, apriat apare, că educațiunea al cărei scop e numai material, nu corespunde independent și pe deplin conceptului binelui sublim.

Să vedem dar, că cealaltă direcțiune urmărită de alții, adică ajungerea bunurilor interne, în ce se manifestă.

Sub bunurile interne înțelegem — după cum am amintit mai sus — știința, virtuțile, cunoștințele, etc.

Educațiunea, care intenționează la aceste bunuri, are în vedere dezvoltarea facultăților spirituale, și din aceste cu deosebire a inteligenței.

Educațiunea continuată în asta direcțiune, se numește spirituală, și e de mare importanță și însemnătate, când are de ținta finală un scop suprem, ajungerea fericirii absolute.

Bunurile interne au însușiri bune de o parte, dar și-au și defectele lor.

Prin ajutorul inteligenței suntem în stare a cuprinde și a câștigă diferitele științe, cunoștințe, și a le înțelege.

Înțelegința înaltă pe om asupra animalelor, și-l face asemenea chipului lui Dău, căci prin înțelegința se manifestă spiritul.

Nu mai prin ajutorul inteligenței se poate omul să se cultiveze în câmpul vast al ideilor, căci el nu se indetulește numai cu fenomenele și aparințele neexplicabile, ci scrută esența și motivele acelora.

Desvoltându-se bunurile interne, cu ele totodată se dezvoltă talentul, interiorul, istețimea, caracterul, și se nobilită simțemintele inimii omului.

Prin cunoștințele și științele câștigate nu numai noue ne causăm folos, bucurie și plăcere, dar putem deveni în starea de a fi membri folositori ai societății omenești.

Aceste sunt însușirile bune ale bunurilor interne.

Precum am amintit înse mai înainte, bunurile interne și-au și defectele lor, ce a uneori se ivesc la unii și alții, căci de și bunurile interne sunt preocupătoare pentru spirit, totuși nu sunt capabile a-l satisface pe deplin.

(Incheierea va urmă.)

Aurelia Păcășan-Rubenscu.

Inaugurarea statuei lui Asachi.

— In Iași la 14/26 octombrie 1890. —

Duminecă, la 14/26 octombrie, in orașul Iași se va ține o mare festivitate culturală națională. Atunci se va inaugura statua lui G. Asachi, unul din primii luptători ai mișcării noastre literare, care ș-a făcut nume nemuritor mai cu sémă la intemeierea teatrului român.

Etă aici programa serbării :

I, După terminarea stei liturghii (care incepe la ora 8) in ziua de 14 octombrie, I. P. S. mitropolitul, incongiurat de cler, va oficia in biserica catedrală a mitropoliei, panachida obicinuță asupra osemintelor lui G. Asachi și soției sale, mai denainte aduse dela biserica 40 de Sfinți din Iași, unde a fost ingropat la 1869 novembre in 12.

II, După terminarea serviciului religios, cutia cu osemintele va fi transportată la temelia statuei dela Trei Erarchi, insoțită de cortegiul de onóre următor.

1, O escuadă de giandarmi călări.

2, Musica militară.

3, I. P. S. mitropolit al Moldovei și Sucevei, insoțit de cler.

4, Osemintele lui G. Asachi purtate de dd. Theodor Codrescu, Jacob Fëtul, Maholache Morțun, Costachi Platon, Manolachi Filipescu, Dimitrie Lăzărescu, Dimitrie Gherghel și Bardasare Panaiteanu, foști școlari ai nemuritorului bărbat.

5, Membrii in viêtă ai familiei lui G. Asachi.

6, Drapelele tuturor școlelor din Iași, purtate de delegațiunile respective.

7, Autoritățile inalte, civile, militare, scolastice; delegațiunea academiiei, ateneului, represintanții consiliului județian, comunei Iași și a orașului Herța, locul de naștere al lui G. Asachi.

8, Corpul didactic, presa, invitații, diversele delegațiuni din țeră și despre fruntării. Delegațiunea tipografiilor și litografiilor represintate, pentru Iași de dnii Th. Codrescu, I. S. Ionescu și Th. Balasan.

9, Societățile de cultură, Conservatorul, Teatrele.

10, Tinerimea universitară.

11, Școlele secundare de băeți, (licee, gimnasii, școle militare, seminar Veniamin, școlele de bele-arte, școla tehnică, și școla de meserii.)

12, Școla primară Vasiliană (dela Trei Erarchi), in amintirea reînființării de G. Asachi, va luă singură din școlele primare parte in cortegiu. Celelalte școli primare de băeți vor fi inșirate dealungul stradelor pe unde trece cortegiu.

13, O delegațiunea dela tôte școlele de fete din Iași, sub conducerea dómnelor directóre respective, in amintirea fundărei de G. Asachi a primei școle române de fete.

14, Represintanții dela diversele corporațiuni de meserii din Iași.

15, O escuadă de giandarmi pe jos va inchide cortegiul.

16, Cortegiul va trece plecând dela mitropolie prin strada Stefan cel Mare la deal, strada Golia, strada Primăriei și eșind ér in strada Stefan cel mare va inaintă spre Trei-Erarchi.

Tôte stradele pe unde va trece cortegiul și pe cât e cu putință și celelalte principale, vor fi impodobite cu drapele, tapete etc. prin buna voință a cetățenilor căroră prin acéstă programă li se adreséză și

de comitetul statuei călduros apel. Statuele lui Stefan cel Mare și a lui Miron Costin, vor fi ornate cu tôte corónele ce posed.

17, Sosind cortegiul in dreptul bisericei Trei-Erarchi, escuada de giandarmi continuă calea spre curtea domnescă și se retrage. Musica militară ia locul ce i s'a destinat.

In locurile rezervate in giurul monumentului (locuri păstrate de o poliție de onóre organizată dintre dd. studenți ai universității) intră persónele arătate la nrele 3, 5, 7, 8, 9, 10, 13 și 14. Drapelele (Nr. 6) stau in giurul locului rezervat.

18, Delegațiunile școlelor de fete (Nr. 13) in-timpină cu flori osemintele lui G. Asachi la locul unde au a fi inmormântate.

19, După descinderea cutiei cu osemintele in cavou și așeșarea marmorei după el, primarul primeșce din mânilor I. P. S. mitropolit procesul-verbal de mai inainte pregătit constatând desmormântarea osemintelor lui G. Asachi și ale soției sale dela bis. 40 de Sfinți, și depunerea lor in cavoul dela temelia statuei.

20, Indată apoi se incepe serbarea inaugurării statuei prin binecuvântarea ei de I. P. S. mitropolitul insoțită de o scurtă alocuțiune.

21, Dl V. A. Urechia, membru al comitetului statuei, in numele colegilor sei, ține discursul inaugural in cursul căruia, la semnalul dat, dl Georgescu, artistul sculptor va face să cadă vëlul ce acopere monumentul datorit artei sale.

22, Cuvântul dlui primar al urbei Iașilor, de recepțiune a statuei, și al primarului de Herța, locul de naștere al lui G. Asachi.

23, Alocuțiunea dlui dr. Asachi; discursurile dlilor Th. Codrescu și N. Ionescu.

24, Diferitele discursuri cu 24 ore inainte anunțate comitetului, spre a li se puté da rëndul cuvenit.

25, Depunerea corónelor pe mormânt va incheiá serbarea și se va face la ocașiunea defilării pe din fața ei a tuturor delegațiunilor, cari au luat parte in cortegiu; in tot timpul defilării va cântá musica militară.

26, Séra la orele 6 in sala..... ospet prin contribuțiune voluntară.

Inscrierea se va face până la 13 octombrie séra la dl profesor

27, La orele 9 represintațiune teatrală dată de artiștii asociați spre comemorarea lui G. Asachi, fondatorele teatrului in Moldova. O programă specială va arată alcătuirea spectacolului.

Biletele de intrare la teatru le va împărți comitetul teatrului după găsirea sa cu cale.

Președintele comitetului statuei :

I. P. S. mitropolit al Moldovei și Sucevei

† Iosif Naniescu.

Membrii : N. Ionescu, V. A. Urechia, Th. Codrescu, D. Gherghel, A. Densușianu, C. Climescu, I. Darzeu, T. Șăvescu, N. Cuianu, M. Tzony.

Notă. Cu ocașiunea acestei festivități dnii librari Dimitrie Daniel și frații librari Șaraga, vor distribui gratis publicului mai multe sute de esemplare din biografia lui Gheorghii Asachi, cu ilustrație.

Societatea pentru fond de teatru român.

— Adunarea generală din Orșova, la 27 și 28 august 1890. —

Raportul comitetului.

Onorată adunare generală !

Comitetul societății pentru crearea unui fond de teatru român național, face următorul raport.

I. *Averea societății.*

Averea societății constă din următoarele: fl. cr.	
1, Depuneri la institutul »Albina«	19,630 38
2, Acțiuni de ale Albinei	7,800 —
3, Felurite hârtii de valoare	26,876 66
4, Obligațiuni private	200 —
5, Bani gata	278 55
la olaltă	54,785 59
Până la adunarea din an. 1889.	
averea a fost	51,959 28
in urmare, sporul de un an e de	2,826 31

II. *Restanțele.*

Membri fondatori, după consemnarea sub 1/ au ramas datori cu	2,890 —
Membri ordinari, după consemnarea sub 2/ sunt in restante cu	579 50
la olaltă	3,469 50

Comitetul face observațiunea, cumcă in urmarea provocărilor din anul trecut, a incurs numai camete in suma de 32 fl. Pentru această comitetul a indrumat pe avocatul societății, ca pe restanțieri să-i improcesueze fără de nici o cruțare, cu cât cei mai mulți nici au respuns la făcuta provocare.

III. *Diplome.*

Tacsele intregi le-au plătit și au căpătat diplome	
a) din membrii fondatori	48
b) din membrii ordinari	38
la olaltă	86

IV. *Intregirea comitetului.*

Il. Sa dl Ioan cavaler Pușcariu ales de membrul comitetului, in urmarea pensionării s'a mutat din Budapesta, și fiind că adunarea generală din 1888 ținută in Lugos a ales comitetul pe anii 1889, 1890 și 1891, e de lipsă, ca on. adunare generală să alegă un alt membru de comitet, pentru anul 1890/91.

V. *Actele adunării trecute.*

Pe basa unui decis al adunării generale, protocoalele ședinței adunării generale din 1889 ținută in Caransebeș se alătură sub 4/ și sub 5/.

Budapesta, din ședința comitetului ținută la 14 iulie 1890.

Iosif Hosszu,
președinte.

dr. At. Marienescu,
secretar.

Raționciniul cassarului

Societății pentru fond de teatru român dela 30 august 1889 până la 14 iulie 1890, respective dela adunarea generală din Caransebeș până la adunarea din Orșova.

PERCEPTE.

	Bani fl.	gata cr.	Papire fl.	cr.
Cu ocașiunea incheierii socotelor din 30 august 1889 pentru adunarea generală din Caransebeș s'a arătat starea cassei cu	306	72	51652	56
1889 2/11. Dl Iosif Vulcan trimite banii incasați cu ocașiunea ședinței din Caransebeș in suma de	312	62		
1890 28/1. Dl dr. Raț din Turda solvește a cto cametelor restante suma de	32	—		
3/3. Pentru cupóne s'a incasat	677	18		
4/3. S'a cumpărat o obligațiune de stat à 1000 fl. a rentei de papir ung. nr. 255,337 c.			1000	—

10/5. Pentru 18 cupóne dela »Transilvania«	48	50		
6/7. Pentru cupóne s'a incasat	24	87		
7/7. » 78 cupóne »Albina« dela 1/7 1890 s'a incasat	858	—		
14/7. S'a cumpărat o obligațiune de rentă ungară 5% à 1000 fl- nom. nr. 150,073 c. cu			1000	—
S'a incasat pentru un Tisza sorsjegy nr. 1483/60 care a fost sortită la 14/3 1884 cu 115 83 cr. vine de a se detrage cupónele in schimbate dela 1/10 84 —1/4 1890	91	83		
14/7. Dl Romulus Miculescu predă ca don pe scopul fondului de teatru	60	—		
14/7. Libelul nr. 2899 despre banii depuși la »Albina« in care cu finea lui iunie 1889 a fost un capital in suma de 17,530 fl. 57 și in care cu finea lui iunie 1890 a fost un capital de			18,418	05
a crescut prin urmare dela 1/7 89—30/6 1890 cu				887 48
14/7. Lib. nr. 3355 despre banii depuși la »Albina« in care cu 30/6 1889 a fost un capital de			1078	72
și in care la 30/6 1890 a fost un capital de			1133	32
a crescut dela 1/7 89—30/6 1890 cu				54 60
14/7. Libelul nr. 1719, despre banii elocați la »Albina« in care la 30/6 1890 a fost un capital de			66	61
și in care cu finea lui iunie 1890 a fost un capital de			79	51
a crescut dela 1/7 1889—30/6 1890 cu				12 40
Scontrându-se casa, s'a aflat percepțiunea in bani: cu	2411	fl. 72		
in obligațiuni	54607	fl. 04		
erogațiuni in bani	2133	» 17		
in obligațiuni	100	» —		
S'a aflat in cassă bani	278	fl. 55		
obligațiuni	54507	» —		
Budapesta, in 14/7 1890.				
Hosszu m. p.				
EROGATE,				
1889 2/11. Dlui Iosif Vulcan se solvește ca recompensă speselor de călătorie la adunarea generală din Caransebeș suma de			69	62
1890 6/5. S'a solvit pentru o obligațiune de stat à 1000 fl. a rentei de papir ung.			995	66
6/7. S'a solvit pentru o obligațiune de rentă ungară de stat à fl. 1000			1005	97

	Bani fl.	gata cr.	Papire fl.	cr.
6/7. Sortitura »Tisza« nr. 1483/60 sortită la 14/3 1884 s'a incasat			100	—
6/7. Lui Romulus Miculescu pentru agendele casariale i s'a solvit prin ședința generală din Caransebeș	60	—		
14/7. Dlui secretar al fond. de teatru dr. Athanasin Marienescu i se rebonifică cheltuelile avute cu diferite expedițiuni in decursul anului 1889/90 in suma de . . .			1	92
Scontrându-se cassa, s'a aflat erogațiunea in bani cu 2133 fl. 17 cr.				
in obligaiuni				100 fl.

Pentru conformitate cu originalul:

Iosif Hosszu,
președinte

Georgie Szerb,
cassar.

Buchetiera italiană.

— Veți ilustrațiunea din nr. acesta —

S'a născut sub cerul vênēt și purerea surișător al Neapolei, sârăcia i-a fost doica, dar cel ce pōrtă grige de paserile câmpului, a crescut-o și pe dēnsa. A devenit o feciōră naltă, sveltă, cu niște ochi ce mănăncă foc și cu niște obraji furați din sōre. Din tinerețe vinde flori, adecă e buchetieră. Frumusețea ei i-a făcut renume. Un pictor a vĕșut-o și i-a făcut portretul.

Literatură și arte.

Șciri literare. *Di B. Lazurean*, care a tradus »Paradisul Perdut« al lui Milton, a tradus piesa lui Shakespeare: »Conspirația lui Brutus in contra lui Caesar«, tragedie in 5 acte, și o va presintă direcțiunei Teatrului Național din București. — *Di Lazar Bădescu* va scōte in curēnd un volum de scrieri idealiste, sub titlul »Estas.« — *Giordano* din Iași a dat sub tipar acolo un volum de »Epigrame.«

Statua lui Vasile Alecsandri. Primăria din Iași, in ședința din 25 septembrie, a numit 2 comisii pentru astringerea fondului de a se ridică statua de bronz a lui Vasile Alecsandri. Aceste comisii sânt 1, dōmnele princesa Aglae Moruzi, Casandra Donici, Ortensia Racoviță, Smaranda Branzie, Maria Irimescu, Aglae Rășcan, 2, domnii V. Pogor, primar, mitropolitul Moldovei, prințul Gr. Sturdza, Gr. Cogălniceanu, N. Culiario, rect. univers., dr. Rosetti, locot.-colon. Langa. Comitetele se vor intruni pentru a decide modul de lucru și forma comitetului.

Poesii germane, traduse liber de Constantin Morariu, cooperat la biserica S. Paraschiva din Cernăuți. — Sub titlul acesta a apărut de curēnd in editura »Cancelariei Negruț« din Gherla o broșură de 118 pagine format 8°, care conține in traducere liberă românească vre-o 42 poesii de cei mai renumiți autori germani. Broșura conține portretul Carmen Sylvei și al lui I. Ch. Fr. Schiller. — Opul acesta se vinde in folosul »fondului școlilor de fetițe« din Bucovina, cu un fl. esemplarul.

Reviste. *Revista învățătorului*, o nouă publicațiune periodică din România, redactată de învățătorii din districtul Ilfov, se ocupă in deosebi de școlă poporului. — *Archiva societății științifice și literare* din Iași, care pân' acuma a eșit in doue luni odată, de

acuma inainte va apăre in 1, a fiecārei luni, câte 56 pānă la 60 pagini numerul. — *Archiva Nouă*, revistă literară și *Junimea Nouă*, revistă literară și științifică, au eșit la București.

Biblioteca Urechia din Galați se va inaugura probabil câteva zile după serbarea Asachi din Iași. Catalogul bibliotecii e tipărit deja. Darul dlui Urechia trece peste 5200 numere de opere.

Carte gastronomioă. La București a eșit de sub presă și s'a pus in vĕndare: »Cartea gastronomioă«, studiu asupra substanțelor alimentare indigene și exotice, de S. Petrony, director al »Ospĕtăriei populare comunale« și profesor de gastronomie la școlă profesională de fete »Protopopu Tudor«, de acolo.

Teatru și musică.

Concertul Burada 'n Budapesta. Violinistul român din Iași, dl Teodor Burada, a dat, după cum ni se scrie, la Budapesta, in 4/16 l. c. un concert bine reușit, cu concursul binevoitor al trei Alma de Dunca Schiau și al dlui G. Pop. Bogata și variata programă a dlui Burada a fost compusă din cap-d'operele lui Wienawsky, Kanski, Artot, Ghys și proprie compozițiuni naționale, tōte executate cu cunoscuta-i artă și cu mare succes. Dra Alma de Dunca Schiau a cântat o »Etudă de Chopin« și valsul de Gilet »Soin du bal« cu multă eleganță și adănc șimțemĕnt musical. Dl G. Pop, cu frumoșă-i voce a cântat cu gust doue arii de Mendelson și Schubert.

Serbarea Asachi. Duminecă, in 14 octombre a. c., cu ocașiunea inaugurării statuei lui Asachi, societatea dramatică din Iași organizată in Teatrul Sidoli va da o reprezentațiune estraordinară. Printre altele se va jucă și »Plăeșui intors din Anglia«, comedie originală de Asachi, ăr dl Manoliu va recită prologul, pe care l'a recitat ănsuș Asachi cu ocașiunea deschiderii teatrului românesc la 1837.

Teatrul din Iași, care in erna trecută abiă a vegetat, se va deschide in curēnd pentru stagiunea viitoare. Repertoriul se compune din piese classice și din lucrări mai ușore. Dēcă vom allă ceva mai vrednic de insemnat, vom informă pe cetitorii noștri.

Teatrul Theodorini din Craiova se va deschide cu opereta: »Giroflé-Girofla.« Dna Irena de Vlădaia va cântă in erna ce vine in teatrul acesta, unde se va cultivă și 'n erna acēsta mai cu sēmă opereta.

Concerte vocale in Brașov. La otelul »Nr. 1« s'a dat zilele trecute doue concerte vocale din partea dlui tenorist Lemeșianu și a soției dsale, care este cântăreță de opere. Din 6 puncte ale programului »Gazeta Tr.« amintēșce: »Voicu plugarului«, canțonetă, executată de pl Lemeșianu; »Urta satului« și »Baba hîrca«, fragmente executate de dl și dna Lemeșianu.

Piese musicale noue. In curēnd vor apăre la București romanțele: »De ce sânt supĕrat?« și »Nu simt dēcă mai trăesc!« pentru voce și piano; horile: »La Tour Eiffel« și »La Republique Française«, pentru piano, compuse de dl Benone Gănescu; valsul: »Consolation« și mazurka: »Drăguțele« compuse pentru piano de dl Juarez Movillă.

Biserică și școlă.

Parastase pentru Alecsandri. Clasa inteligentă română din Brașov va ținē la 14/26 l. c. parastas pentru Alecsandri, după care va urmă o festivitate intru amintirea neuitatului poet. — *La Vasiova*, lângă Boeșă-montană, s'a ținut parastas pentru Alecsandri, in sĕptĕmăna trecută.

Sfințirea bisericeii gr. or. din Hodac, pe care o semnalăram în nr. penultim, a fost o frumoasă serbătoare. Esc. Sa arhiepiscopul și mitropolitul Miron Romanul, întâmpinat cu ovațiuni, a descins în școala gr. c., unde i s'a pregătit cvartirul. La actul sfințirii a asistat totă clasa-inteligentă română din părțile acelea, fără deosebire de confesiune. Esc. Sa a ținut și o cuvântare. Apoi a urmat banchetul. După banchet a vizitat biserica și școala gr. c. și a plecat la Reghin, unde dl advocat Mihai Orbonaș a dat un prânz festiv în onoarea Esc. Sale, care apoi s'a întors cu suita sa la Sibiu.

Gimnasiul din Năsăud. Ministrul unguresc de culte și instrucțiune Csáky, prin directorul-suprem al școlilor, a dat direcțiunii gimnasiului din Năsăud ordinul, ca pe viitor gimnasiul să nu se mai numească »greco-catolic«, nici »românesc«; programele anuale să le publice de aci înainte în limba maghiară seu decă se pôte în limbile maghiară și română. Mai de parte direcțiunea este strict oprită, ca pe viitor să romanizeze numele elevilor în programe și în registrele școlare. Ordonanța ministerială se datéză dela 11 octombrie n. După »Kolozsvár«, directorul-suprem districtual dr. Enric Finály a și plecat alaltăieri la Năsăud, spre a câștigă ordinului ministerial valoare în tôte direcțiunile.

Gimnasiul din Brașov. Dl *Ipolit. Iasievici*, profesor la gimnasiul din Brașov, a fost ales de cătră delegațiunile școlare de acolo, director al gimnasiului român gr. or. din Brașov pe timp de trei ani, conform regulamentului școlar.

Societatea de lectură a elevilor dela institutul pedagogio-teologic din Arad s'a constituit în 24 septembrie sub presiul Rvds. dn director seminarial Augustin Hamsea, în următorul mod: vice-president s'a ales Aurel Givulescu, cleric curs. III; cassar Constantin Putici, cl. c. III; secretar Georgiu Proca, cl. c. II; notari: Iuliu Bodea și Ioan Stana, clerici c. II; vice-notar Nicolae Onciu, ped. c. III; bibliotecar Lazar Ghebeș, cl. c. I; vice-bibliotecar Ioan Roman, ped. c. III. În comisia literară s'au ales: Georgiu Chereș, Alesandru Nica, clerici curs. III; Ioan Milu, Ioan Pop, clerici c. II; Andreiu Horvat. Lazar Muțiu, clerici c. I. În comisia revisoră: Iosif Popovici, cl. c. III, Ilie Bursaș, cl. c. II; Petru Ardelean cl. c. I și Remus Bortos, ped. c. III; controlor s'a ales Traian Cucu, ped. c. II.

Societatea bisericească-literară „Alexi Șincai“ din Gherla, în ședința ținută la 4 octombrie n. e. — fiind de față canonicul Eusebiu Cartice, supraveghătorul societății și rector seminarial, și dl Ilariu Boroș, prefect seminarial — sub presiul dlui Ioan Georgiu, spiritual seminarial, s'a constituit în modul următor: Președintele: Aureliu Ciurilean, teolog de curs. IV, vicepreședinte: Nihailă Baci, teol. IV, secretar: Danilă Mălaiu, teol. III, notar: David Parascan, teol. II, cassar: Basiliu Ilnitzki, teol. II, controlor: Gavrilă Budu, teol. II, archivar: Aureliu Moțoc, teolog II.

Societatea de lectură teologică-pedagogică „Ioan Popasu“ din Caransebeș s'a constituit duminică, în 4/16 septembrie 1890 în următorul chip: Președinte: Ioan Pinciu, profesor; vicepreședinte: Nicolae Ionescu, teolog cursul III; notar I: Nicolae Groza, teolog cursul III; notar II: Petru Ciorogariu, pedagog cursul III; cassar: Ioan Biruescu, teolog cursul II; controlor: Ios. Pușchița, pedagog cursul III; bibliotecar: Petru Popescu, teol. cursul II; vice-bibliotecar: Ios. Velcean, ped. curs. II; secretar: Ioan Popovici, teol. curs. II. Membri în comitet s'au ales: Nicolae Ionescu, Nicolae Groza și T. Bugariu, teologi cursul III; Ioan Popovici și Ioan Gropșan,

teologi cursul II; George Dragomir și Ilie Pepa, teologi cursul I; Ioan Popa, pedagog cursul III; Iosif Tărian, pedagog cursul II și I. Alesandrescu, pedagog cursul I.

Conferință invetătorească. La Leucusești în Bănat în 23 septembrie s'a ținut conferința invetătorilor români gr. or. din inspectoratul Leucuseștilor, sub presiul părintelui inspector școlar Adam Rosa. În acésta conferință, după »Luminatoriul« între altele s'a luat și următorea hotărîre: S'au obligat tôte invetătorii moralmente a se ocupa ênșiși, și a îndemnă și poporul la cultivarea vermicilor de mêtasă, în proporțiunea în care vor avé duși (fragari) în comună, precum și a se îngriji ca în tòmna acésta să se ogorescă pomăriile școlare, ér în primăvera viitoare să semene sementă de fragari cât de multă, și aceea cultivându-o, după ce fragarii vor ajunge timpul să-direi, să-i împărțescă gratuit locuitorilor din comună, spre a se lăți cât mai tare acest ram de câștig, de ôre-ce s'a constatat, că în 2 comune din acest inspectorat unde s'au ocupat invetătorii cu mêtăsăritul, ér în comuna Răchita și alți 20 de locuitori, pe lângă truda puțină au venite însemnate din acest ram de câștig, chiar primăvera, când poporul e mai lipsit de bani.

La școlile românești din Blaș în anul școlastic curent se afiă 717 elevi și eleve: și anume: în seminarul clerical archidieceșan 47; clerici esteri 6; în gimnasiu 369, dintre aceștia în »convictul Vanceanu« sânt 80, beneficiați cu pâne sânt 184, stipendiați 38, în preparandie sânt 67, dintre cari beneficiați cu pâne sânt 56; în școala normală sânt 174, dintre cari beneficiați cu pâne sânt 67; în școala primară română de fetițe sânt 54 de eleve.

Adunare invetătorească. Adunarea generală de tòmna a subreuniunii invetătorilor gr. or. din protopresbiteratul Mercurei va ține adunarea sa generală la Poiana în 11 și 12 nov. st. n., sub presiul dlui Em. Beșă.

Ce e nou ?

Hymen. Dl *Ioan Pantos*, absolvent de teologie din dieșca Arad, s'a logodit cu dșora Sidonia Dorca din Pilul-mare.

Șciri personale. Dl dr. *George Vuia*, cunoscutul medic dela băile herculeane, a ținut în adunarea balneologică din Budapeșta, la 24 octombrie, o conferință despre întrebuințarea practică a vaporilor apelor minerale. — Dl *Iacob Negruzzi*, directorul »Convorbirilor Literare« zace bolnav în străinate.

Doliul familiei Mocșonyi. *Mihail de Mocșonyi*, părintele iluștrilor noștri bărbați Alesandru și Eugeniu de Mocșonyi, a încetat din viață. La doliul familiei, dimpreună cu națiunea întregă, ne asociăm și noi. Anunțul funebral al familiei sună astfel: Alesandru de Mocșonyi și Eugeniu de Mocșonyi cu inimă plină de durere anunță atât în al lor, cât și în numele soției acestui din urmă, Teresia născ. Horváth de Zalabér și a copiilor acestora: Catarina, Eugenia, Petru și Sandru; apoi alui Antoniu Mocșonyi de Foen și a soției sale Iosefina născ. baronesa Brudern, și a fiilor lor Zeno și Victor, dimpreună cu soția celui dintei Maria născ. baronesa Fischer și cu fiul lor Antoniu; a vêduvei după Andrei Mocșonyi de Foen, Laura născ. Csernovits de Macsa, a vêduvei după Georgiu Mocșony de Foen, Helena născ. Somogyi de Gyöngyös și a fiicelor acesteia Livia măritată cu contele Andrei Bethlen și Georgina măritată cu cont. Rudolf Bissingen-Nippenburg, — cumcă neuitatul lor părinte, resp. socru, bunic, cumnat, unchiu și unchiu-mare *Mihail*

de *Mocsongyi* în ziua de 2/14 octombrie a. c. la miédădi, după un scurt morb a repositat întru Domnul, în al 79-lea an al vieții. Remășițele pămênțeși ale decedatului se vor binecuvântă și depune spre eterna odihnă în Foen în ziua de 5/17 octobrie după ritual bisericeii ortodocse, ér parastasele se vor celebră în 18/30 nov. a. c. în bisericile române ortodocse din Foen și Capânaș. Budapesta, în octobrie 1890. Fie-i țerina ușoră!

Testamentul lui Aleosandri. Mercuri, 3/15 curent, s'a deschis de cătră tribunalul din Roman testamentul nemuritorului poet Vasile Alecsandri, în prezența soției sale și a dlui Bucliu avocatul dnei Bogdan, fiica defunctului. Testamentul pörtă data de 21 septembrie 1886 făcut în Mircești, și scris de mâna proprie a defunctului, și cuprinde următoarele desiderate: Lasă tot avutul seu consistând: din moșia Mircești, și o vie la Socola din județul Iași, celor doue nepóte ale sale Margareta și Elena, născute din căsătoria fiicei sale cu dl Dimitrie Catargi. Din usufructul acestor bunuri se va bucură până la mórte soția sa dna Paulina Alecsandri, cu condițiunea: a) A construi o capelă pe loc unde va fi mormântul defunctului. b) A construi o școlă începătoare pentru predarea învățământului primar. c) A inzestră trei fete sărace din Mircești, dându-le câte doi boi și o vacă. Bardul și-a mai exprimat dorința ca: frumoșa luncă de pe malul Siretului din Mircești să nu fie esterminată nici odată prin tăere, și nici moșia să nu se instrăineze decât între membrii familiei. Manucriptele ce se vor găsi le doneză Academiei. Se presupune înse, că s'ar mai fi aflând și un testament la Paris

Asociațiunea transilvană. Despărțământul Sibiiu va ține adunarea sa generală în comuna Boița, la 14/26 octombrie, sub presiul dlui Nicanor Frateș.

Ateneul Român din București. În ședința dela 1 octombrie curent, s'a ales biuroul Ateneului: Dl N. Crețulescu, președinte. Dl C. Esarcu, V. Al. Ureche, v.-președinti. Dl Gr. Manu, C. I. Stăncescu, G. Marian, Ionnescu-Gion, secretari. Dl G. Tătărescu, casier.

Monument pentru cei căduți la Grivița. Cetim în »Românul« că dl deputat Cristu Negoescu a luat inițiativa pentru ridicarea unui monument în memoria celor căduți în bătălia dela Grivița, dintre vânătorii batalionului II de Prahova. Monumentul va fi aședat în Ploești în rondul I dinspre gară. În acest scop dl Negoescu s'a și însărcinat a luă o însemnare după actele din arhiva ministerului de resbel, de numele și locul nașcerii al fiecăruia dintre eroii dela Grivița atât al celor morți — pentru a li se inscrie numele spre eternă amintire — cât și al celor cari au avut fericirea să vedă ródele vitejei lor: Independența și Regatul.

Renniunea română de agricultură din comitatul Sibiiului va ține adunarea sa generală la 2 novembre n. în Seliște.

Tinerimea română din Sibiiu, se scrie »Românului«, s'a pus pe lucru: voește adecă să înființeze un club literal-social. În o adunare ținută la 20 septembrie anul curent, la care au participat fără excepțiune toți tinerii români inteligenți din Sibiiu, s'a discutat planul cum să se formeze acest club și s'a admis o comisiune de 6 membri, care are să se ocupe cu studiarea unor statute. În fruntea acestei mișcări se află bravul învățator dr. Petru Span.

Petrecere cu joo în Sibiiu. Din incidentul conferenței naționale, tinerimea română din Sibiiu va arangia o întrunire socială împreună cu joc în séra dîlei de 16/28 octombrie a. c. în sala dela »Impératul Romanilor«; la care se invită prin acésta tótă inte-

ligența din loc și din afară. Damele sânt rugate a se presintă în toaletă de promenadă séu mai bine în costum național. Inceputul la 8 ore séra. Sibiiu, în 9/21 octombrie 1890. *Comitetul arangiator.*

Palatul justiției în București. Săptemăna trecută s'a făcut la București ceremonia punerii pietrei fundamentale a palatului de justiție cu pompa obișnuită în asemenea impregiurări. Mitropolitul primăciungiurat cu clerul dela mitropolie a oficiat serviciul divin. Regele a asistat împreună cu principele moștenitor. Au fost de față ministrii și autoritățile juridice.

Inaugurarea podului peste Dunăre, care légă România cu Dobrogea, s'a făcut marți, la 9/21 octombrie, la Fetești, luând parte și regele dimpreună cu moștenitorul tronului. Intéiu mitropolitul-primat a oficiat un serviciu divin; apoi s'a cetit documentul care s'a aședat în fundament într'o țevă de sticlă. Inaugurarea s'a făcut la primul picior pe malul stâng al podului, care are o adâncime de 11 metri și căruia i s'a pus acuma piétra de granit al stoelului. În urmă s'a dat banchet.

Advocați noi. Dl dr. G. Ilea s'a deschis câncelăria advocațială în Cluș. — Dl dr. Nicolae Vecerdea s'a stabilit ca avocat în Sibiiu. — Dl Ioachim Fulea s'a aședat ca avocat în Alba-Iulia.

Nouă bancă românescă. În comuna Grădișce lângă Hațeg s'a înființat un nou institut de bani, »Ulpiana«, improcolată cu decusul tribunalului reg. diu Deva. Directorul e protopopul Avel Pop Bociat și comptabil învățatorul N. Trimbiționiu. Astfel de bance s'ar puté face și în alte sate.

Neorológe Nicolae Brătilesco, primarul comunei Boița, de lângă Sibiiu, a murit la 8/20 l. c. — Ioan D. Vuia, părintele dlui dr. George Vuia, distinsul medic dela băile erculeane, a încetat din viétă la Arad, în 15 oct., în etate de 74 ani.

Dela dl canonic Lauran primim următoarele șire: »Oradea-mare 21 octobrie 1890. Spectate domnule redactor! Tare m'a surprins tonul respunsului ce l'ați scris în nr. 40 al »Familiei«, la articlii mei de apărare propriă, apăruti în colónele »Gazetei«. Dvóstră vorbiți despre »niște murdării« ce le-aș fi improșcat eu în dvóstră, pe lângă tóte că eu în contra bunei cuviințe nu v'am greșit nici cu un cuvânt. Ba, îmi faceți chiar și imputări de calumniare, numai pentru că am scris, că dvóstră »v'ați vêrit de interprete« la tribunal. Se vede că cuvântului »vêrit« îi atribuiți alt înțeles, decât care i compețese în conțest, de óra-ce dela mine a fost departe ori ce întențiune, de a ve atinge caracterul. Dr. Augustin Lauran.

Călindarul săptemănei.

Țiua săpt.	Călindarul vechiu	Calind. nou	Sórele
Dumin.	21 după Rusalii Ev. dela Luca c. 8 gl. 4, a inv. 10		res ap.
Duminecă	14 † Cuv. Paraschiva	26 Arthur	6 37 5 51
Luni	15 Mart. Lucian	27 Sabina	6 38 5 49
Martți	16 Mart. Longhin	28 Sim. și Iuda	6 40 5 47
Mercuri	17 Prof. Osie	29 Narcis	6 42 5 46
Joi	18 † Ev. Luca	30 Hartman	6 44 5 44
Vineri	19 Prof. Ioil	31 Wolfgang	6 45 5 43
Sâmbătă	20 Mart. Artemiu	1 Nov. T. Sfi.	6 46 5 41

Treiluniul oot.-dec. a început cu numărul trecut. Toți aceia a căror abonamente au espirat, sânt rugați a le innoi de timpuriu, ori a ne innapoiă nr. acesta, ca să-i ștergem din registrul abonaților.